

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA ČR
odbor právní

Došlo: - 3 -06- 2016

Č. j.: MV-145574-P/P-2012

Počet listů: 9. Přílohy:

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyně JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: ~~zastoupen JUDr. Tomášem Máchou,~~ zastoupen JUDr. Tomášem Máchou, advokátem se sídlem Praha 2, Blanická 25, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, ze dne 7.11.2012, č.j. MV-118123-3/KM-2012,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.11.2012, č.j. MV-118123-3/KM-2012 (dále též napadené rozhodnutí), kterým byl ke stížnosti žalobce podle ustanovení § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.) potvrzen postup povinného subjektu – Policie ČR, Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy při vyřizování žádosti žalobce o informace ze dne 30.9.2012 vedené pod č.j. KRPA-103342-10/ČJ-2012-0000KR.

Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný opřel své rozhodovací důvody o vadná skutková zjištění, respektive o skutečnosti v řízení nezjišťované, čímž se dopustil pochybení, jež vykazují

takovou intenzitu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nikterak nevypořádal s námitkami žalobce, pouze bez dalšího uvedl, že neshledal žádný důvod k vrácení věci povinnému subjektu.

Povinný subjekt se dle názoru žalobce dostatečně vypořádal s podáním v případě poskytnutí poslední informace, v případě první a druhé však pouze v obecné rovině konstatoval, respektive uvedl pouhou dikci (opis) ustanovení § 58 odst. 3 písm. b) zákona o přestupcích, aniž by uvedl konkrétní důvody, které ho k výše uvedenému postupu vedly. Žalobce však nepožadoval informace, dle jakého ustanovení bylo postupováno, ale jaké konkrétní důvody (okolnosti, informace) k tomuto postupu povinný subjekt vedly. Proti uvedenému postupu povinného subjektu podal žalobce stížnost nadřízenému orgánu, ten však neshledal v postupu povinného subjektu žádné pochybení. Je tak nesporné, že povinný subjekt a následně žalovaný poskytli informaci, jež se netýkala žádosti ze dne 30.9.2012, neboť z ustanovení § 58 odst. 3 zákona o přestupcích nelze konkrétní informace, o které žalobce žádal, seznat. Pokud povinný subjekt v jím projednávané věci postupoval dle § 58 odst. 3 uvedeného zákona, musí v této souvislosti existovat určité okolnosti, indicie, skutečnosti a informace, které k danému postupu příslušný orgán vedly, a na jejichž podkladě povinný subjekt postupoval. Tyto informace však žalobci poskytnuty nebyly i přesto, že fakticky existují, neboť jsou součástí spisového materiálu vedeného u Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravně-správních činností pod sp. zn. S-MHMP 1167505/2012/BuO.

Uvedeným postupem bylo žalobci odepřeno legitimní právo na poskytnutí informace, o níž žádal ve smyslu § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný postupoval procesně nekonformním způsobem, neboť rozhodnutí řádně neodůvodnil, rozhodnutí nemá oporu ve skutkovém zjištění, respektive se opírá o skutečnosti v řízení nezjišťované. Vydáním napadeného rozhodnutí bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Postup žalovaného tak vybočuje z principu demokratického státu, jenž je zaručen v článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a tímto postupem byla porušena základní práva žalobce garantovaná v článku 17 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě argumentoval shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žádost žalobce o informace byla povinným subjektem řádně vyřízena a o stížnosti žalobce bylo žalovaným dle zákona rozhodnuto. K porušení článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod nemohlo ze strany povinného subjektu dojít, neboť žalobci nebylo žádným způsobem odepřeno jeho právo na informace, když povinný subjekt informace o své činnosti poskytl, byť formou citování zákonných ustanovení. Odpověď uvedením zákonných ustanovení byla v daném případě věcná a vztahující se k položeným dotazům žalobce. Citování zákonných ustanovení bylo vhodně zvoleným prostředkem ze strany povinného subjektu. Uvedené se vztahuje i na postup povinného subjektu v případě odpovědi na druhou otázku. K tvrzení žalobce, že důvody, na které se dotazoval povinného subjektu a které vedly k odložení věci, existují, když v této souvislosti žalobce odkazoval na spisový materiál vedený u Magistrátu hlavního města Prahy, žalovaný uvedl, že vzhledem k těmto poznatkům má za to, že se měl žalobce se svou žádostí obrátit na tento subjekt, který těmito informacemi dle žalobce, na rozdíl od povinného subjektu, disponuje. Ze všech uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného podal repliku, v níž uvedl, že skutečnost, že povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje, vyplývá z i písemnosti, která mu byla doručena Magistrátem hlavního města Prahy na základě žádosti o poskytnutí informace adresované tomuto subjektu. V této souvislosti zdůraznil, že pokud informace

existuje v tom smyslu, že je někde zachycena, je povinný subjekt povinen žadateli požadovanou informaci poskytnout. Požadované informace byly povinným subjektem vypracovány, vyhodnoceny a postoupeny jinému správnímu orgánu.

Při jednání u Městského soudu v Praze dne 3. 5. 2016 zástupci obou zúčastněných stran setrvali na dosavadní argumentaci a procesním stanovisku.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žádostí ze dne 30.9.2012, doručenou povinnému subjektu dne 1.10.2012, požádal žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. Žádal o poskytnutí následujících informací:

1. Konkrétní důvody, jež vedly k odložení věci ve smyslu ustanovení § 58 odst. 3 zákona o přestupcích.
2. Jaký skutečný význam mělo podání vysvětlení oznamovatelem ze dne 27. srpna 2012, zejména s přihlédnutím k zásadě hospodárnosti zakotvené v ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu, jež přikazuje, aby bylo postupováno vždy tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčenou osobu co nejméně zatěžuje.
3. Konkrétní učiněná opatření ve věci ustrojenosti policisty a policistky (chybějící pokrývka hlavy).

Na tuto žádost reagoval povinný subjekt sdělením ze dne 8.10.2012, č.j. KRPA-103342-10/ČJ-2012-0000KR, ve kterém k bodu 1 žádosti uvedl, že důvody odložení jsou zakotveny v zákonu č. 200/1990 Sb., v ustanovení § 58 odst. 3 písm. b) s tím, že toto ustanovení ocitoval. K bodu 2 žádosti uvedl, že význam podání vysvětlení je zakotven v zákonu č. 200/1990 Sb. v ustanovení § 60 odst. 1, které následně ocitoval a závěrem uvedl, že z tohoto vyplývá, že celé řízení je vedeno dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a ne dle správního řádu. K bodu 3 žádosti uvedl, že ve věci ustrojenosti policisty a policistky nejsou prováděna žádná konkrétní opatření, neboť k sejmutí pokrývky došlo těsně před nastoupením do služebního vozidla a nebyl tudíž porušen žádný služební předpis.

Proti tomuto postupu povinného subjektu podal žalobce podle ustanovení § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. stížnost, o které bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7.11.2012, č.j. MV-118123-3/KM-2012 tak, že podle ustanovení § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. byl postup povinného subjektu potvrzen. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh řízení a uvedl, že postup povinného subjektu přezkoumal a dospěl k závěru, že povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., žádost vyřídil a odpověděl na veškeré otázky stěžovatele. Uvedl dále, že se nezabýval námitkami stěžovatele týkajícími se aplikace zákona o přestupcích nebo správního řádu v přestupkovém řízení, ani postupem npor. v přestupkovém řízení, neboť k tomu v rámci posouzení stížnosti podané dle § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. není věcně příslušný. Pro rozsah stížnostního přezkumu platí, že nadřízený orgán přezkoumává postup povinného subjektu v rozsahu požadovaném žadatelem, avšak důvody jím tvrzenými vázán není. Nadřízený orgán přezkoumává postup povinného subjektu, respektive, zda byla žádost o poskytnutí informace z věcného hlediska povinným subjektem řádně vyřízena podle skutkového stavu v době svého rozhodování. Závěrem žalovaný uvedl, že neshledal žádný důvod k vrácení věci povinnému subjektu s tím, aby žádost vyřídil nebo

aby usnesením věc převzal a informaci poskytl či sám vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a proto postup povinného subjektu potvrdil.

Součástí spisového materiálu je vyrozumění oznamovatelé přestupku ze dne 1.9.2012, které bylo doručeno žalobci dne 13.9.2012 a kterým byl žalobce jako oznamovatel přestupku Policií ČR, Krajským ředitelstvím Policie hlavního města Prahy vyrozuměn o tom, že dne 1.9.2012 bylo ukončeno šetření přestupku na úseku dopravy dle § 125c odst. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit ~~oprav.~~ čtvrtého oddělení POMJ a věc byla podle § 58 odst. 3 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložena.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěrům, že žaloba nebyla podána důvodně.

Podle ustanovení §16a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

a) postup povinného subjektu potvrdí,

b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo

c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.

Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým byl podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. ke stížnosti žalobce potvrzen postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace.

Žalobce v podané žalobě vyjádřil nesouhlas s postupem povinného subjektu a žalovaného při vyřizování jeho žádosti o informace ze dne 30.9.2012, a to pod body 1 a 2 žádosti.

Jak již bylo uvedeno výše, žalobce svou žádost o informace formuloval do tří bodů. V prvním bodě požadoval sdělení „Konkrétních důvodů, jež vedly k odložení věci ve smyslu ustanovení § 58 odst. 3 zákona o přestupcích.“ Jednalo se o věc, ve které žalobce figuroval jako oznamovatel přestupku, kterého se měli dopustit policisté.

Povinný subjekt na tuto žádost reagoval sdělením ze dne 8.10.2012, ve kterém k tomuto bodu žádosti uvedl, že důvody odložení jsou zakotveny v zákonu č. 200/1990 Sb. v ustanovení § 58 odst. 3 písm. b) a toto ustanovení ocitoval.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že uvedená odpověď povinného subjektu neobsahuje sdělení konkrétních důvodů, pro které byla věc odložena.

Při posuzování toho, zda povinný subjekt měl povinnost požadovanou informaci žalobci poskytnout, vycházel soud z ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého se zákon nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádostí, lhůt, opravných prostředků a způsobů poskytnutí informací.

V daném případě má soud za to, že poskytování požadované informace upravuje zvláštní zákon – zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 200/1990 Sb.), který v § 67 odst. 4 stanoví, že požádá-li o to oznamovatel, vyrozumí jej správní orgán do 30 dnů od oznámení o učiněných opatřeních. Takto také bylo v daném případě postupováno, když žalobce, jakožto oznamovatel přestupku, byl o uložených opatřeních písemně vyrozuměn (vyrozumění ze dne 1.9.2012, kterému bylo doručeno dne 13.9.2012). Pakliže měl žalobce za to, že informace není úplná, měl na toto vyrozumění reagovat podle zákona č. 200/1990 Sb.

Za situace, kdy ze shora uvedených důvodů nebylo možné na poskytování požadované informace aplikovat zákon č. 106/1999 Sb., nemůže se žalobce s úspěchem domáhat zrušení napadeného rozhodnutí z jím namítaných důvodů, neboť informace poskytnuté povinným subjektem, byť ne zcela vyčerpávajícím způsobem, mu byly poskytnuty nad rámec povinnosti povinného subjektu.

Pokud se jedná o informaci požadovanou pod bodem 2 žádosti, ve které žalobce požadoval sdělení, „Jaký skutečný význam mělo podání vysvětlení oznamovatelem ze dne 27. srpna 2012, zejména s přihlédnutím k zásadě hospodárnosti zakotvené v ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu, jež příkazuje, aby bylo postupováno vždy tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčenou osobu co nejméně zatěžuje“ má soud za to, že tato byla povinným subjektem poskytnuta v dostatečném rozsahu, když povinný subjekt v odpovědi uvedl, že význam podání vysvětlení je zakotven v zákonu č. 200/1990 Sb. v ustanovení § 60 odst. 1, které následně citoval a uzavřel, že z toho vyplývá, že celé řízení je vedeno dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a ne dle správního řádu. Význam podání vysvětlení oznamovatelem přestupku, byl tedy dle názoru soudu žalobci v odpovědi na informaci osvětlen.

Pakliže za této situace dospěl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že žádost o informace byla povinným subjektem řádně vyřízena, nelze mít za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, a nelze dovozovat, že jeho vydáním bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces a byl porušen článek 17 Listiny základních práv a svobod.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení.

Jako nedůvodný soud shledal požadavek žalovaného na paušální náhradu nákladů v řízení, coby nákladů hotových výdajů, které blíže nespecifikoval. Soud je přesvědčen o tom, že závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 7.10.2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, ze kterého zřejmě žalovaný při stanovení svého požadavku vycházel, na žalovaného, který v řízení vystupuje jako správní orgán státu, nedopadají. Ústavní soud v citovaném nálezu vycházel ze specifického účelu civilního procesu s tím, že se snažil vyřešit nerovné postavení „zejména chudých a právně nevzdělaných jednotlivců při uplatňování jejich práva na přístup k soudu“. Z toho je patrné, že ústavní soud řešil přiznání paušální náhrady za zcela jiných podmínek. Nelze totiž odhlédnout od toho, že žalovaný jako správní orgán disponující skupinou právních odborníků v řízení před správním soudem obhajuje závěry svých vlastních rozhodnutí, tzn. že je ve zcela odlišném postavení nežli žalovaný v civilním řízení. V souladu s ustálenou soudní judikaturou soudy (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6As 40/2006 - 87, publikovaný pod č. 1260/2007 ve Sbírce rozhodnutí NSS, popř. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7Afs 11/2014 - 47 a tam citovaná judikatura) ve správním soudnictví nepřiznávají žalovaným správním orgánům právo na náhradu nákladů řízení ani v případě, kdy je správní orgán zastoupen advokátem, právě s ohledem na to, že obhajoba vlastního rozhodnutí je předmětem činnosti správního orgánu a přiznat náhradu nákladů by bylo možné pouze v případě, že by správní orgán prokázal, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné činnosti. O to víc to platí pro vztah k požadavku úhrady pouze paušální náhrady.

Soud navíc poukazuje na to, že k otázce aplikace nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 se vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6As 135/2015 - 79, dostupném na www.nssoud.cz, v němž řešil otázku, zda není potřeba ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s. interpretovat souladně s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 ze dne 7. 10. 2014, (publikován pod č. 275/2014 Sb.) týkajícím se rovnosti účastníků civilního řízení a práva nezastoupeného účastníka řízení na paušální náhradu hotových výdajů. Shledal ale, že tomu tak není. Ústavní soud v citovaném nálezu prováděl interpretaci ustanovení § 137 občanského soudního řádu v tehdy účinném znění, nikoliv interpretaci soudního řádu správního. Řada argumentů nanesených Ústavním soudem není pro oblast správního soudnictví využitelná. Zejména je nutno poukázat na to, že Ústavní soud shledal existenci nepravé (teleologické) mezery v právu, kterou byl nucen výkladem pomocí analogie zaplnit, v tom, že je porušena rovnost účastníků řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Měl přitom na mysli rovnost stran konkrétního sporu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6Ads 299/2014 - 25 vyjadřující se k dílčí otázce, zda citovaný náleze Ústavního soudu dopadá na věci sociální péče souzené ve správním soudnictví).

Ze shora uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žalovanému, který byl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení z uvedených důvodů nepřísluší, a proto rozhodl ve výroku II, tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. května 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová